Ο Άρης Β. καλπάζει.

Μπαρμπατσάλου Μαρία.

— *…γιατί τ' αγάλματα δεν είναι πια συντρίμμια, είμαστε εμείς. Τ' αγάλματα λυγίζουν αλαφριά… καληνύχτα*.

Γ. Σεφέρης, *Ο ηδονικός Ελπήνωρ*, (1947)

ΘΕΑΤΡΟ ΠΟΡΕΙΑ

ΣΧΟΛΗ ΠΥΡΟΔΟΤΗΣΗΣ ΘΕΑΤΡΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ 2020-2021

ΚΑΡΔΙΤΣΑ 2021

Η Μαρία Μπαρμπατσάλου γεννήθηκε στη Λάρισα το 1969 και πλέον κατοικεί στην Καρδίτσα. Είναι απόφοιτος της Νομικής Σχολής του ΔΠΘ, της Σχολής Θεάτρου του ΑΠΘ και κάτοχος μεταπτυχιακού διπλώματος Drama and Theatre in Education, Trinity College of Dublin. Φοιτά στο μεταπτυχιακό Δημόσιας Ιστορίας του ΕΑΠ. Τα τελευταία χρόνια εργάζεται ως νομικός σε δομές προσφύγων και αιτούντες άσυλο. Την ενδιαφέρει η μνήμη, η ταυτότητα και οι συναντήσεις των ανθρώπων μέσω της τέχνης.

Email mariabarbat@yahoo.com τηλ 6977395903.

Το έργο γράφτηκε στο πλαίσιο της σχολής πυροδότησης θεατρικής γραφής του θεάτρου Πορεία(Οκτώβριος 2020-Μάιος 2021) με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

Το θεατρικό έργο *Ο Άρης Β. καλπάζει* της Μαρίας Μπαρμπατσάλου διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια Creative Commons BY_NC_ND

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Ο Άρης Βελουχιώτης ή κάποιος που του μοιάζει, κολλημένος στην ηλικία του θανάτου του, είναι ιδιοκτήτης ενός παρακμιακού μπαρ στην Αριζόνα, όπου ο χρόνος είναι σαν να χει σταματήσει. Δεν γνωρίζει, ούτε θυμάται πως βρέθηκε εκεί μόνο έχει έντονες, επώδυνες αλλά και αποσπασματικές μνήμες από την προηγούμενη ζωή, την ήττα και το αίμα. Για να τις αποφύγει, πίνει και κάνει σεξ κάθε βράδυ. Την στιγμή του οργασμού μιμείται τον καλπασμό του αλόγου και το χλιμίντρισμα. Στο μπαρ δουλεύει η Κάσυ, μια ελληνίδα, μετανάστρια δεύτερης γενιάς, 23 χρονών, που εύχεται να γίνει διάσημη στις showbusiness. Ένα πρωί, εισβάλλει ένας πενηντάχρονος από την Ελλάδα και η Κάσυ θεωρεί ότι είναι ο μάνατζερ που την ανακάλυψε, επιτέλους, από ένα βιντεάκι στο διαδίκτυο. Η παρεξήγηση λύνεται όταν μετά από λίγο εμφανίζονται ένας ακόμη πενηντάχρονος και ένα ζευγάρι νέων. Είναι εκπρόσωποι όλου του φάσματος της ελληνικής αριστεράς, έμαθαν για την ύπαρξη του Άρη και του ζητούν να ηγηθεί του κινήματος για να αναβιώσει το χαμένο όραμα. Τσακώνονται μεταξύ τους για την πρωτοκαθεδρία και το αλάθητο. Ο Άρης τους αποπέμπει αλλά αυτοί εμμένουν, στο τέλος, όμως, βρίσκονται σε αδιέξοδο γιατί αυτός ο Άρης είναι μίασμα για την αριστερά. Η νέα κοπέλα της παρέας βρίσκει τη λύση. Να πείσουν τον Άρη να αυτοκτονήσει δημόσια και να γραφτεί ένα κείμενο παρακαταθήκη για τις επόμενες γενιές.

ΠΡΟΣΩΠΑ

Κάσυ, 23 ετών, Ελληνοαμερικανίδα, δεύτερης γενιάς.

Άρης, μορφή που παραπέμπει στον Άρη Βελουχιώτη στην ηλικία του θανάτου του.

Κώστας, 50 ετών, εκπρόσωπος της ελληνικής συστημικής αριστεράς.

Μάρκος, 50 ετών, εκπρόσωπος της ελληνικής εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς.

Γιάννης, 23 ετών, εκπρόσωπος του ελληνικού αντιεξουσιαστικού χώρου.

Μαρία, 23 ετών, σύντροφος του Γιάννη

Α σκηνή.

Ένα μπαρ στην Αριζόνα. Πίσω, μπάρα με έναν μεγάλο καθρέφτη και πέντε σκαμπό. Πάνω στην μπάρα βρώμικα, μισογεμάτα, ποτήρια και ανοιγμένα μπουκάλια ουίσκι. Ένα ρολόι τοίχου με σταματημένους τους δείκτες στις οκτώ πάρα τέταρτο. Ένα χαμηλό ράφι στο πλάι του καθρέφτη. Επάνω ένα παλιό ραδιόφωνο με κουμπιά και μια μισοκρυμμένη θολή ασπρόμαυρη φωτογραφία με ένα άλογο και τον αναβάτη του. Πίσω από το μπαρ, στο πλάι δεξιά, μια πόρτα σαλούν οδηγεί στα ενδότερα. Μπροστά λίγα τραπέζια με σκισμένες καρέκλες, κάποιες πεταμένες κάτω. Μια αίσθηση ξινίλας και παρακμής.

Γύρω στις δέκα το πρωί. Λιγοστό φως περνά από τα κατεβασμένα ρολά του μοναδικού παράθυρου που βρίσκεται στο πλάι της εξώπορτας. Κόκκοι σκόνης αιωρούνται. Από το εσωτερικό, πίσω από το μπαρ, ακούγονται ρυθμικές ερωτικές κραυγές ενός άνδρα και μιας γυναίκας. Την στιγμή της κορύφωσης ο άνδρας μιμείται τον καλπασμό του αλόγου. Μετά, καταρρέοντας, σιγομουρμουρίζει κάτι ρυθμικό.

Λίγο πριν σβήσει το ρυθμικό μουρμούρισμα, ανοίγει η πόρτα και μπαίνει μια νέα κοπέλα, γύρω στα είκοσι τρία, η Κάσυ. Έχει φουντωτά, σγουρά, μαύρα μαλλιά και φοράει ελεκτρίκ ασημί μπουφάν και ελεκτρίκ μπλε κολάν.

Κάσυ: *(Αντιδρώντας στον ήχο)* Whatafuck! Again Γέρος άνθρωπος! Θα πάθει τίποτα και θα τον μαζεύω. (*Αρχίζει και σηκώνει τις πεσμένες καρέκλες και τις τινάζει*): Α ρε μάνα. Τι θέλω και σ' ακούω! Έτσι την πατάω πάντα.

Ανοίγει η εσωτερική πόρτα, πίσω από το μπαρ και βγαίνει μια γυναίκα γύρω στα σαράντα, ξανθό, πλατινέ μαλλί, έντονο βάψιμο, στενή φούστα και μπλούζα. Ισιώνει τα ρούχα της, τακτοποιεί τα μαλλιά της. Βλέπει την Κάσυ. Ανταλλάσσουν ένα επιτηδευμένο χαμόγελο. Η Κάσυ συνεχίζει να τακτοποιεί τις καρέκλες, κάνοντας όσο περισσότερο θόρυβο μπορεί. Η γυναίκα κατευθύνεται νωχελικά προς την εξώπορτα. Λικνίζεται έντονα περνώντας μπροστά από την Κάσυ. Λίγο πριν ανοίξει την πόρτα, γυρνάει το κεφάλι πίσω, τινάζει τα μαλλιά και φωνάζει, απευθυνόμενη στο εσωτερικό: Have a nice day Aris. See you later.

Κάσυ: (*Μέσα από τα δόντια*) Τον έφαγες! Fucking bitch! (*γυρνάει και βγάζει τη γλώσσα στην πλάτη της γυναίκας που χάνεται στην εξώπορτα. Αφού η πόρτα κλείσει εντελώς, παρατάει τις καρέκλες και μιμούμενη έντονα το περπάτημα της γυναίκας, κατευθύνεται προς την πόρτα, την ανοίγει, λίγο πριν βγει έξω, τινάζει με επίπλαστη ηδυπάθεια τα μαλλιά και επαναλαμβάνει, σιγανά, με γλυκανάλατη, τσιριχτή φωνή τον προηγούμενο χαιρετισμό της γυναίκας.*)

Κάσυ: Fuck! Now I got it. Τώρα το κατάλαβα. Μου σπάσε τη μύτη το πατσουλί. Fucking bitch!.What a smell. Μπόχα. Ξινίλα και χωματίλα. Έξω χαρά θεού. The spring is coming. (Κοιτάει το παράθυρο. Στέκεται. Παίρνει

μια βαθιά ανάσα. Κινείται αποφασιστικά): What a fuck (*Τραβάει τα στόρια. Ανοίγει με δυσκολία το παράθυρο. Οι μεντεσέδες στριγγλίζουν. Φως εισβάλλει. Η σκόνη αιωρείται σε μεγάλα σύννεφα. Η Κάσυ παίρνει βαθιές ανάσες. Αναζωογονείται. Χοροπηδώντας με έναν εσωτερικό ρυθμό, κατευθύνεται στο ράδιο. Κάνει μία υπόκλιση*):Music, please. (*Ανοίγει το κουμπί, ακούγεται κάντρυ μουσική με βαριά νότια προφορά):* Fuck! (*Προσπαθεί να γυρίσει το κουμπί αλλά η βελόνα μένει κολλημένη):* Fuck! (*Χτυπάει το ράδιο):* Fuck! Fuck! Fuck! Παλιατζούρα! Τάφος! (*Του ρίχνει μια τελευταία δυνατή*): Never mind KASI. It's on you. As always. (*Φεύγει από το ράδιο. Αρχίζει να σιγοτραγουδά, συνεχίζοντας το καθάρισμα*): I'm gonna live for ever.Fame (*Το τραγούδι δυναμώνει, κινείται στον ρυθμό, η κίνηση εξελίσσεται σε έναν δικό της αυτοσχέδιο χορό. Ολοκληρώνει, καβαλώντας με δύο πόδια μια καρέκλα και τα χέρια ψηλά σε έκταση*): Fame!!

Β σκηνή

(*Από την εσωτερική πόρτα, πίσω από το μπαρ, μπαίνει ένας άνδρας, γύρω στα σαράντα πέντε αλλά και ταυτόχρονα απροσδιορίστου ηλικίας, ο Άρης. Το πρόσωπό είναι βαθιά κουρασμένο, φοράει μαύρα ρούχα, έχει μαύρα μαλλιά, δεμένα πίσω και θλιμμένα μάτια. Περπατάει αργά σαν να έχει έναν διαρκή πονοκέφαλο και έχει τα μάτια μισόκλειστα. Το φως τον χτυπάει στα μάτια. Παγώνει σαν να τον διαπερνάει ηλεκτρικό ρεύμα. Βάζει αυτόματα το χέρι μπροστά στα μάτια για να τα σκιάσει).*

Άρης: (*Υπόκωφα, μέσα από τα δόντια*) Κλείστα ! Όλα! Τώρα!

Κάσυ: (*Κοροϊδευτικά, αλλά και με έναν υπόγειο φόβο*) Σι κομαντάτ (*πηγαίνει αργά, προκλητικά και κλείνει με θόρυβο το παράθυρο).*

Άρης: Γρήγορα είπα.

Κάσυ: Στις διαταγές σας.(*Ανάβει το ηλεκτρικό φως. Ένα κίτρινο μισοσκόταδο εισβάλει στο μπαρ. Η σκόνη, θολή, κίτρινη*).

(Ο Άρης κάθεται στο μπαρ, παίρνει ένα βρώμικο ποτήρι και το γεμίζει μέχρι πάνω με ουίσκι. Το πίνει μονορούφι. Ρεύεται δυνατά. Η Κάσυ κάθεται διστακτικά απέναντι).

Κάσυ: Οκ. Όλα οκ.

Άρης: (*Γεμίζει ξανά, το πίνει μονορούφι, ξανά ρεύεται*).

Κάσυ: Πες μου τί κατάλαβες τώρα; Τί κατάλαβες;

Άρης: (*Γυρνάει το κουμπί του ραδιοφώνου, ακούγονται ειδήσεις στα ελληνικά με το χαρακτηριστικό ήχο του παλιού κρατικού ραδιοφωνικού προγράμματος. Το ξαναγυρνάει γρήγορα στον σταθμό που παίζει μόνιμα μουσική κάντρυ).*

Κάσυ: Οπ! Σε εσένα αλλάζει.

Άρης: Δεν αλλάζει. Παράσιτα ήταν.

Κάσυ: Τί;

Άρης: Τίποτα. Δεν αλλάζει.

(*Παύση. Ο Άρης συνεχίζει να πίνει. Η Κάσυ κοιτάει μπροστά*).

Κάσυ: Κι αυτό το παλιοκούτι, πουθενά δεν πάει, μόνο εκεί καρφωμένο. Δεν βαρέθηκες με αυτή την παλιατζούρα Με το κουμπί, oh my God, με το κουμπί. Θα μου πεις όλα παλιατζούρια είναι εδώ μέσα. Σκόνη και σαπίλα. Χώμα. Σα να μπαίνεις σε τάφο.

Άρης: Έτσι είναι.

Κάσυ: Ok. Έτσι είναι. (*Παύση*): Όχι, δεν είναι έτσι. Έτσι είναι επειδή εσύ το θες. Να σαι κλεισμένος σα το ποντίκι σ αυτή τη μούχλα.

Άρης: Σκάσε. Πονάει το κεφάλι μου.

Κάσυ: Συγκινηθήκαμε. Άχου τον καημένο, τον κύριο Άρη, πονάει το κεφαλάκι του. Πώς να μην πονάει κύριε Άρη μας με όλους αυτούς τους τελειωμένους που μαζεύεστε κάθε βράδυ και κατεβάζετε μπουκάλια; Επειδή δεν μιλάω τόσο καιρό; Και κάτι φάτσες. Oh my God! Σαν πέτρα, ξερές. Ίδιες σαν την αφεντομουτσουνάρα σου. Μας συγχωρείτε πολύ κύριε Άρη μας.(*Ο Άρης σκάει ένα χαμόγελο*): Έτσι είναι. Όλο κάτι θυμίζουν και δεν θυμίζουν. Ούτε νέοι. Ούτε γέροι. Τε…λειω…μέ…νοι. Τέλος. Να πω ότι λέτε και τίποτα. Shit. Do you Know shit? Μούγκα. Τα μάτια στο ποτήρι και γκλου..γκλου…και..

Άρης: (*Τη διακόπτει με ένα ρέψιμο*).

Κάσυ: Α γεια σου, που λέει κι η μάνα μου. Ωραία κουβέντα! Nice team! Πέντε μούμιες στο μπαρ. Όσα και τα σκαμπό. Απορώ δεν φοβάστε έτσι που βλέπετε μες το σκοτάδι τις μούρες σας στον καθρέφτη; Ghosts! (*Αργά*):

Φαντάσματα!

Άρης: (*Υπόκωφα*) Σκάσε.

Κάσυ: (*Συνεχίζει*) Να πω ότι άφηναν και τίποτα. Άντε να το δεχτώ. Νομίζεις δεν έχω μάτια. Αλεπού λέει η μάνα. Και πίσω απ' την πλάτη. Κάτι παλιά σέντσια και όξω απ την πόρτα. Δεν πειράζει παιδιά. Κερασμένα. Αύριο πάλι. Αύριο πάλι. Death! Αύριο; Μια απ τα ίδια. Απ τις οκτώ ως τις τέσσερεις. Ούτε κάρτα στο factory. Ούτε ρολόι να χατε. Που δεν υπάρχει και ένα σωστό ρολόι δω μέσα, να χτυπάει, να φεύγει ο χρόνος. Να βλέπετε ότι φεύγει ο χρόνος. Fuck! Τάφος!

Άρης: Είπα, σκάσε.

Κάσυ: Σκάσε Κάσυ. Shut up! Βούλωστο, μη μιλάς. Λες πολλά. Κι εσύ κι η μάνα κι όλοι. Πέντε μήνες σκάω. Αλλά ΒΛΕΠΩ. I see. Νομίζεις δε βλέπω; Και στις τρεις θα 'ρθει μια ξανθιά, μια, δυο, όλες ίδιο καλούπι. Fuck! Fuck! Fuck! Α! Α! Α! Να τα και χλιμιντράει ο Άρης. Και μετά μουρμουράς. Τι μουρμουράς καλέ; Ήθελα να 'ξερα.

Άρης: (*Πιο δυνατά*) Σκάσε.

Κάσυ: Ε όχι δε θα σκάσω. Shut up! Τι λες καλέ! Αν δεν μιλήσω θα σκάσω. Πέντε μήνες εδώ μέσα. Πήγαινε είπε η μάνα. Go Κάσυ good job for you.Πληρώνει καλά.. Δικός μας άνθρωπος, περίεργος λίγο, αλλά δικός μας.

Καλός. Greek people. Απ' το να πας στο εργοστάσιο. Σαν να 'ναι μόνο αυτά. Μόνο εδώ. Σαν να μην υπάρχει αλλού κόσμος. New York, California, London. Εμείς εδώ καρφωμένοι.

Άρης: Αλλού..Άλλος κόσμος.

Κάσυ: Και τί έκανα; Πες μου τί έκανα; Spring came. Η Άνοιξη ήρθε και άνοιξα. Άνοιξα να μπει λίγος αέρας. Να δούμε τα βουνά απέναντι που λιώνουν τα χιόνια. Να μπει καθαρός αέρας. Απ τα βουνά…

Άρης: ΣΚΑΣΜΟΣ

Κάσυ: Καλά ντε (*Γυρνάει την πλάτη και συνεχίζει το συμμάζεμα*) .

(*Παύση).*

Άρης: (*Πίνει μια γενναία γουλιά ουίσκι*) Συγγνώμη.

Κάσυ: (*Γυρνάει)*What;

Άρης: Με συγχωρείς.

Κάσυ: (*Πηγαίνει κοντά. Πλησιάζει απαλά τα χέρια στο πρόσωπό του, του ισιώνει τα φρύδια, ανεβάζοντάς τα προς τα πάνω*).

Άρης: (*Μαλακά*) Τι κάνεις;

Κάσυ: Να μην είναι λυπημένα.

Άρης: Τί;

Κάσυ: Τα μάτια.

Άρης: (*Την κοιτάει βαθιά, μετά αποστρέφει το κεφάλι*): Δεν είναι.

Κάσυ: (*Σφυρίζοντας την προηγούμενη μελωδία φεύγει.*): Καλά. Ότι πεις.(*Συνεχίζει να τακτοποιεί σφυρίζοντας, βάζει και βήματα χορού).*

(*Παύση*).

Άρης: Τί είναι αυτό;

Κάσυ: (*Χωρίς να σταματήσει, μέσα στα βήματα του χορού*) Ποιο;

Άρης: Αυτό που τραγουδάς, αυτό που κάνεις.

Κάσυ: Fame.

Άρης: Fame;

Κάσυ: Παλιό but for ever. (*Μειδιώντας*): I forgot όχι παλιό για σένα, που ζεις σε αυτό τον τάφο.

Άρης: (*Στοχαστικά*) Φήμη, λοιπόν, δόξα.

Κάσυ: Fame Άρης. Εγώ δεν θα μείνω για πάντα σ αυτή την τρύπα, με σένα και τη μάνα μου, με τις αράχνες και τα σταματημένα ρολόγια. Θα ανοίξω τα φτερά μου, θα πετάξω ψηλά.

Άρης: (*Ζωντανεύουν τα μάτια του*) Αλήθεια;

Κάσυ: Ναι! Το 'χω ορκιστεί στον παππού μου. Δεν τον γνώρισα. Αλλά μου 'χει πει κάτι λίγα η μάνα μου. Ήταν λέει something…something ..revolution. Anyway!Δεν τον χώραγε ο τόπος. Βγήκε κάπου, κάπου ψηλά εκεί στο Greece, εκεί που όλο μαλώνουν. Δεν τα ξέρω και καλά γιατί η μάνα τα λέει κρυφά και μισά. Τη φωνάζει ο πατέρας. Τί της φουσκώνεις τα μυαλά; Σιγά τα αβγά. Δεν καθόταν ήσυχος και τι κατάφερε. Χάρις σ' αυτόν τον μαλάκα δυο οικογένειες δεν φάγαμε γλυκό ψωμί στον τόπο μας και φύγαμε κυνηγημένοι. Αλλά και πάλι δόξα τω Θεώ. Αμέρικα και πάλι Αμέρικα . Λεφτά, δουλειά και ήσυχο το κεφάλι μας. (*Παύση*): Ξέρεις έχω κάπως το όνομά του. Κώστας ήταν. Μόνο εκεί πάτησε πόδι η μάνα. Και τα μαλλιά του. *(Τα κουνάει*): Έρχεται μερικές φορές η μάνα και τα χαϊδεύει. Ίδιο το ξεροκέφαλο του παππού σου.

Άρης: *(Ζωντανεύει)* Και τί έγινε ο παππούς σου Κάσυ;

Κάσυ: Δεν ξέρω. Δε λένε. Αλλά δε με νοιάζει. Θα κάνω ότι έκανε κι αυτός.

Άρης: Δηλαδή;

Κάσυ: Θα φύγω!

Άρης: Και πού θα πας;

Κάσυ: New York πρώτα. LA after.

Άρης: Και;

Κάσυ: Τί και; Θα βρω το fame. Θα γίνω famous. Θα χορεύω, θα τραγουδάω, θα ουρλιάζουν όλοι, θα παραμιλάνε και εγώ θα 'μαι πάνω στο stage και θα 'χω όλο τον κόσμο στα πόδια μου.

Άρης: Και;

Κάσυ: Θα γνωρίσω τον κόσμο Άρης και θα με ξέρουν όλοι.

Άρης: Τον κόσμο. Μάλιστα.

Κάσυ: Money, fame. Όχι σαν τη μάνα κολλημένη εδώ και τον πατέρα που μετράει τα σέντσια και λέει δόξα το Θεώ. Εγώ είμαι διαφορετική. Θα βγω στον κόσμο.

Άρης: Μάλιστα. Στον κόσμο. Αυτόν τον κόσμο…

Κάσυ: Δεν το πιστεύεις Άρης. Εγώ, όμως, θα τα καταφέρω. Κάθε βράδυ βάζω βιντεάκια και μαθαίνω. Χορεύω, τραγουδάω..Κοίτα, look,I am gonna live for ever.(*Τραγουδάει, χορεύει*).

Άρης: Α ρε κορίτσι. (*Μέσα απ τα δόντια*): Α ρε…γαμώτο.

Κάσυ: *(Λαχανιασμένη)* Τί είπες; *(Σταματάει την επίδειξη, προσπαθεί να βρει την ανάσα*): Είδες; Και δεν ήμουν και ζεστή.

Άρης: Είσαι καλό κορίτσι Κάσυ..αλλά..

Κάσυ: Άσε με ρε Άρης. Τα ίδια λέει κι η μάνα. Αλλά θα δεις, το πιστεύω. Εγώ θα φύγω, θα πετάξω. Θα με ανακαλύψουν. I feel it. Μια μέρα θα ανοίξει η πόρτα εδώ που είμαστε και…

Γ σκηνή

(*Ανοίγει η πόρτα. Μπαίνει ένας άνδρας, ο Κώστας, γύρω στα πενήντα, κοστούμι σπορ, χωρίς γραβάτα, σέρνει ένα μικρό βαλιτσάκι με ροδάκια και κρατά έναν χαρτοφύλακα. Το κοστούμι ελαφρά τσαλακωμένο και τα μαλλιά ανακατωμένα. Αναδύει μια αίσθηση ταλαιπωρίας).*

Κώστας: (*Κοιτάζει εξεταστικά τον χώρο. Σπαστά αγγλικά, ασυνταξίες)* Hello there. Is any body here;

(*Με την είσοδο του άνδρα ο Άρης αποσύρεται στο μισοσκόταδο, στην άκρη της μπάρας και συνεχίζει να πίνει).*

Κάσυ: (*Πετάγεται. Στον εαυτό της)* What a fuck! Έλα Χριστέ και Παναγιά, που λέει κι η μάνα μου! Λες; (*Στον Κώστα*): Hello. Good morning. Have a nice day. What do you want;

Κώστας: (*Το βλέμμα του καρφώνεται στην σκιά που βρίσκεται ο Άρης. Μισοκλείνει τα μάτια, προσπαθώντας να διακρίνει. Ελαφρύ, ανεπαίσθητο τσίτωμα του Άρη. Χώνεται πιο βαθιά στην σκιά)* I am looking for…(*ο Άρης ρεύεται επιδεικτικά. Ο Κώστας μαζεύεται, τραβάει μία καρέκλα, κάθεται σε ένα τραπέζι μπροστά):*Never mind.I want a glass of water or better a juice of orange. I am thirsty.

Κάσυ: *(Τρέχει αμέσως και σκουπίζει σχολαστικά το τραπέζι)* Of course. Right now. At your disposal.

(Ο Κώστας βγάζει ένα υγρομάντηλο και αρχίζει και σκουπίζει το πρόσωπο και τα χέρια του. Προσπαθεί άτεχνα να στρώσει τα μαλλιά του. Το βλέμμα του επικεντρώνεται πάλι στην σκιά που βρίσκεται ο Άρης. Η Κάσυ φέρνει τον χυμό και τραβά την διπλανή καρέκλα, ετοιμάζεται να καθίσει. Ο Κώστας πετάγεται απότομα με το βλέμμα πάντα καρφωμένο στον Άρη).

Κώστας: Where is your bathroom;

(*Ο Άρης κάνει μια ανεπαίσθητη κίνηση μπροστά και τον καρφώνει με τα μάτια).*

Κάσυ: Bathroom;

Κώστας: WC.

Κάσυ: A! There. Next to the bar.

(*Ο Κώστας σηκώνεται, περνάει επιδεικτικά δίπλα από τον Άρη, τον καρφώνει με την άκρη του ματιού του).*

Κώστας: *(Στον εαυτό του)* Έλα ρε γαμώτο! Αυτός είναι! Δεν ήταν μούφα το βίντεο. Κι αν δεν είναι αυτός, είναι ίδιος. Μας κάνει.(*Ανοίγει την πόρτα του μπάνιου).*

Κάσυ:(*Στον Άρη)* Είδες; Λες; I can't believe it. Προχθές ανέβασα το βιντεάκι. Λες να 'κανε δουλειά; Πολλές πρόβες! Είχε και followers! Είδες; Τίποτα δεν πάει χαμένο. Ουάου! Ουάου! Yes! Yes! Yes! Fame is coming!

Άρης: (*Ρεύεται ξανά).*

Κάσυ: Κόφτο πια αυτό! Θα διώξεις τον άνθρωπο. Δεν τον βλέπεις; Κύριος, με τα όλα του, και το βαλιτσάκι και το κουστούμι και ο χαρτοφύλακας. Nice. Manager.Βρωμάει από μακριά.

Άρης: Σίγουρα βρωμάει.

Κάσυ: What;

Άρης: Δεν είναι από 'δω.

Κάσυ: Τι μας είπες τώρα! Αυτό το ξέρουμε. Βγάζει μάτι. Εδώ μόνο γελαδάρηδες που λέει κι η μάνα και τα φαντάσματα που 'ρχονται το βράδυ και μπεκρουλιάζετε. A! κι οι ξανθιές..

Άρης: Δεν είναι Αμερικάνος.

Κάσυ: E;

Κώστας: *(Μπαίνει σκουπίζοντας τα χέρια του)* Sorry but I had an awful trip.

Κάσυ: (*Απότομα)* Where are you from;

Κώστας: (*Ψάχνοντας να βρει με το βλέμμα τον Άρη*) Why?

Κάσυ: (*Επιθετικά*) LA, New York, London?

Κώστας: (*Κοιτάει έντονα τον Άρη*) Greece.

Κάσυ: (*Σωριάζεται στην καρέκλα*) What?

Κώστας: (*Με πιο πολύ πεποίθηση, το βλέμμα του καρφωμένο στον Άρη*) Greece. Ελλάδα.

Κάσυ:*(Στον εαυτό της)* Τί 'ναι πάλι τούτο; Λες να; Μπα; Έφθασε μέχρι εκεί; Γιατί όχι; Κάσυ, Κάργος, Καργόπουλος. Παντού μπορεί να φτάσει. Αν δεν ξεκινήσεις από το πατρίδα. Τζάμπα τόσο γκρικ μουσάκα and all the others shits σπίτι; Καλά έλεγε η μάνα. Εδώ ελληνικά μιλάμε, τα άλλα εγώ δεν τα ξέρω, όξω απ' το σπίτι. (*Ανεπαίσθητη ειρωνεία*):Πατρίδα!!

Κώστας: Athens. Αθήνα.(*Συνεχίζει να αναμετριέται το βλέμμα του με αυτό του Άρη).*

Άρης: (*Βγαίνει λίγο από τη σκιά. Μιλάει αργά*) Πως είναι η κατάσταση εκεί;

Κάσυ: (*Απότομα, ορθώνεται μπροστά στον Κώστα)*Here, what are looking for;

Κώστας: *(Κάθεται στην καρέκλα*) Ε;

(*Η Κάσυ τραβάει την καρέκλα κοντά του και τον κοιτάει επίμονα στα μάτια*).

Κώστας: (*Μαζεύεται*) Ok cool. Μιλάτε ελληνικά, έτσι δεν είναι;

Κάσυ: Of course. Δεύτερη γενιά ελληνίδα. Στο σπίτι, μόνο ελληνικά.

Κώστας: (*Με το βλέμμα στον Άρη*) Κάτω η κατάσταση είναι χάλια. Μαυρίλα.

Κάσυ: Και τί ζητάς εδώ;

Κώστας: Είδα… Είδαμε ένα βιντεάκι..

Κάσυ: Ουάου!!

Κώστας: (*Στον Άρη*) Και μέσα στην απελπισία. Είπαμε αυτό είναι… Η λύση, η διέξοδος..

Κάσυ: (*Στον Άρη*) Είδες που στα 'λεγα; Yes! Yes! Yes!

Κώστας: (*Ενθαρρυμένος*) Έφερα και κρασάκι απ την πατρίδα. (*Ανοίγει το βαλιτσάκι, βγάζει ένα μπουκάλι κρασί):* Άντε πατριωτάκια να πιούμε στην υγειά της και στην υγειά μας. Στην καινούργια αρχή..(*Στον Άρη*): Έλα πατριώτη. Από την Ελλάδα δεν είσαι κι εσύ;

Κάσυ: Of course. Από Ελλάδα! Από Ελλάδα! (*Στον Άρη*): Έλα πατριώτη. Έλα να δεις τι κάνει η πίστη και το πείσμα..

Κώστας: Μπράβο, πίστη. Αυτό χρειάζεται. Να βρούμε την πίστη ξανά. Να βρούμε το χαμένο όραμα. Να φέρουμε ξανά τον κόσμο κοντά μας. Να τον ενεργοποιήσουμε. Αυτό το βιντεάκι..

Κάσυ: (*Τον διακόπτει*) Ουάου!!(*Στον εαυτό της*): Τί έφτιαξα γαμώτο; (στον Άρη) Ακούς; Ακούς τί ωραία τα λέει ο κύριος ; Μπράβο! Έτσι είναι. Άμα το 'χεις, κύριε… Βγαίνει αυθόρμητο.

Κώστας: Ακριβώς! Αυτό είναι το ζητούμενο. Η αυθόρμητη κινητοποίηση του αγανακτισμένου λαού, δομημένη πάνω σε ένα συλλογικό όραμα, που ψάχνει ένα πολιτικό υποκείμενο για να εκφραστεί δημιουργικά.

Κάσυ: What; Fuck! Ένα τραγούδι ήταν μόνο και 200 followers yesterday. I lost something; Δεν πιάνει και το fucking internet σε αυτή την κωλότρυπα to check it.

Κώστας: (*Με το βλέμμα διαρκώς καρφωμένο στον Άρη, συνεχίζει μη δίνοντας σημασία στην Κάσυ*) Είμαστε απελπισμένοι. Κρίσιμη ιστορική καμπή. Οι ήττες έχουν συσσωρευτεί. Λάθη, ίσως, και ανεπάρκειες. Πρόβλημα διαχείρισης εξουσίας. Κάθε φορά που φτάναμε να συναντηθούμε μαζί της, σα να βάζουμε τρικλοποδιά στον εαυτό μας, τραβάμε το χαλί κάτω από τα πόδια. Είναι βέβαια και η παγκόσμια συγκυρία, δεν έχουμε εδώ και χρόνια λόγο, δεν υπάρχει αντίποδας. Αλλά, τώρα, μέσα στην κρίση, χάνουν κι αυτοί, δεν έχουν τίποτα να δώσουν. Ο κόσμος είναι απελπισμένος, δεν έχει που να στραφεί… Είναι η δεύτερη ευκαιρία αλλά δεν μας εμπιστεύονται πια.. Και το αυγό του φιδιού καραδοκεί.. Ένα όραμα, ένας ηγέτης, να μπει μπροστά, να συσπειρώσει… Και να ξαφνικά… Αυτό το βίντεο… Από το πουθενά… έδωσε την απάντηση..

Κάσυ: Fuck! Τι έκανα και δεν κατάλαβα! Ουάου! Μίστερ… Μίστερ… What's your name;

Κώστας: Κώστας.

Κάσυ: Κώστας! Ουάου! Σαν τον παππού μου. Σημαδιακό! Μίστερ Κώστας δεν καταλαβαίνω και πολλά αλλά για να το λέτε εσείς κάτι παραπάνω θα ξέρετε. Εγώ ότι μου πείτε να το κάνω, θα το κάνω. Αρκεί να φύγω από δω, να ξεκολλήσω…

Κώστας: Αυτό ακριβώς! Να ξεκολλήσουμε θέλουμε, να πάρουμε μπροστά, επιτέλους, η αριστερή στροφή…

(*Ο Άρης τον διακόπτει με ένα ηχηρό ρέψιμο*)

Κάσυ: (*Πετάγεται*) Το 'ξερα. Είχε πρόβλημα. Φταίει που δεν είναι το καλό μου πόδι. Αλλά μην ανησυχείτε είμαι κοντά να το fix it. Το πιο βασικό είναι αυτό το όραμα, το vision . Αυτό απ' ότι κατάλαβα, το 'χουμε ε;

(*Ο Άρης ρεύεται ακόμη πιο έντονα*).

Δ σκηνή

(*Ανοίγει η πόρτα. Εισβάλλουν με ορμή, ένας πατημένα πενήντα, ο Μάρκος, με αραιά μαλλιά, λίγο μακριά, πιασμένα πίσω με λαστιχάκι, ντυμένος στα μαύρα, με ένα κόκκινο φουλάρι, και ένα ζευγάρι νέων, ο Γιάννης και η Μαρία, γύρω στα είκοσι τρία, με φαρδιά ρούχα, ασύμμετρα. Είναι όλοι εμφανώς ταλαιπωρημένοι και έχουν ταξιδιωτικά σακίδια στους ώμους*).

Μάρκος: (*Στον Κώστα*) Οπ! Εδώ είσαι πουλάκι μου! Έτσι ρε φίλε; Συνεννοήσεις, συνεννοήσεις αλλά άμα είσαι τακίμι με το σύστημα, πάντα βρίσκεις τα καλύτερα, πτήση, θέση, εισιτήρια…

Κώστας: Άκου να σου πω..

Γιάννης: Καλά λέει, μας την έσκασες φιλαράκο. Κατά τα άλλα σύντροφοι και σύντροφοι και η ψήφος σας είναι πολύτιμη πριν τις εκλογές..

Κώστας: Νεαρέ, μαζί σας δε συνεννοήθηκα τίποτα. Και να 'θελα, πως να συνεννοηθείς με τα μπάχαλα, που δεν ξέρεις η δεξιά τι ποιεί η αριστερά , άσε και ποιός είναι από πίσω. Να μιλάς σε αυτόν που σε κουβαλά σαν την ουρά του, όταν σε έχει ανάγκη

Μάρκος: Ε όχι να βγεις κι από πάνω!

Γιάννης: Για μάζεψε τα λόγια σου!

Κώστας: Άντε ρε κάθε φορά τρέχουμε να μαζεύουμε τα σπασμένα σας, που βρωμίζετε τους αγώνες..

Γιάννης: Ε όχι δα συστημικό γουρούνι που ξεπουλήσατε τα πάντα(*Ορμάει*).

Μαρία: (*Τρέχει να τους χωρίσει*) Ρε παιδιά. Λίγο ηρεμία.. Όχι και εδώ..(*Στον Μάρκο):* Πες κι εσύ τίποτα..

Μάρκος: Ότι τα ξεπούλησαν, τα ξεπούλησαν. Αλλά βλέπεις θα αλλάξουμε το σύστημα από μέσα. Αλλάζει ; Δεν αλλάζει.

Μαρία: Μα αυτό είναι τώρα το θέμα ..Εδώ πλακώνονται… Και μάλλον, εάν είναι σωστές οι πληροφορίες, μπροστά… Κάνε κάτι!

Κάσυ: Ουάου! Ρε μόνο διακόσιους followers yesterday. Τί σκατά έγινε;

Γιάννης: (*Ενώ χτυπιέται με τον Κώστα*) Μην ανακατεύεσαι Μαράκι. Είναι πολιτικό το ζήτημα.

Κώστας: (*Ενώ αμύνεται*)Κάνε πίσω κοπέλα μου. Δε βλέπεις, πολιτικό το ζήτημα αλλά κάποιοι ξέρουν να το λύνουν μόνο με γροθιές και κάποιοι να κοιτάνε..

Μάρκος: Δε θα ανακατέψεις τώρα κι εμάς. Όταν τα κάνετε σκατά θα κοιτάμε. Όχι θα ανακατευτούμε με τα σκατά τα δικά σας, να πιάσει και μας η ρετσινιά, να μην υπάρχει από πουθενά ελπίδα, και η αριστερή στροφή να πάει κατά διαόλου. Αλλά έτσι μάθατε να χαϊδεύετε τα αυτιά του λαού, να τάζετε λαγούς και πετραχήλια και να πέφτουμε όλοι στην κατρακύλα. Φθάνει πια ως εδώ..(*Ορμάει κι αυτός*).

Κάσυ: Καλέ για μένα σφάζονται. Ουάου! Έχουν όμως δίκιο. Αυτό το αριστερό μάλλον θέλει περισσότερη δουλειά. Που θα πάει, όμως. (*Στον Άρη, που παραμένει στη σκιά*): Είδες; Είδες το βιντεάκι; Και ήταν και το πρώτο.

Μαρία: Το βιντεάκι! Άρα είναι το σωστό μέρος! Και αυτοί πλακώνονται..(*Στην Κάσυ)* Αχ σε παρακαλώ. Μην κουνάς το κεφάλι δεξιά, αριστερά. Βάλε ένα χεράκι να τους χωρίσουμε.

Κάσυ: What?

Μαρία: Take τον έναν from here και τον άλλον from there.Please help me.

Κώστας: Μπαχαλάκηδες.

Γιάννης: Συστημικά γουρούνια.

Μάρκος: Πες τα σύντροφε!

Γιάννης: Ε όχι και σύντροφε! Παρ' τα χέρια σου από πάνω μου, σταλίνα, ε σταλίνα.

Κώστας: Άκου τον. Καλά σου τα σούρνει. Σταλινική παραφυάδα! (*στην Κάσυ*): Άσε με ρε κοπέλα μου, μη με τραβάς. Από την ώρα που ήλθα από πίσω με έχεις.

Μάρκος: Ας την κοπέλα ήσυχη. Σεξιστή. Προδότη. Κοράκι του συστήματος!

Γιάννης: Κάνε πίσω ρε Μαράκι. Είναι βαθιά πολιτικό το ζήτημα. Κουφάλες, πίσω και σας έφαγα!

Μάρκος: Ουστ, ρε μπάχαλο!

Κώστας: Μιάσματα!

Άρης: (*Βγαίνει απ την σκιά του*) ΣΚΑΣΜΟΣ! ΟΛΟΙ!

(*Γυρνάνε, τον κοιτούν, παγώνουν όλοι*).

Γιάννης: Τί 'ναι τούτο;

Μαρία: Φάντασμα!

Κώστας: Σας τα 'λεγα. Δεν σας τα 'λεγα; Μαλάκες!

Μάρκος: Υπάρχεις!

Κάσυ: Aris cool. Είναι για το βίντεο, ξέρεις.

Άρης: ΕΞΩ! ΟΛΟΙ! ΤΩΡΑ!

Γιάννης: Ρε μαλάκα μου το μαστίγιο λείπει!

Μαρία: Θεέ μου..

Γιάννης: (*Επιτιμητικά*) Μαράκι!!

Κώστας: Προσπάθησα..Σου τα 'λεγα..

Μάρκος: Καπετάνιε..

Κάσυ: Αχ Aris. Μην το χαλάς..Μην το χαλάς τώρα…

(*Παύση).*

Άρης: Περιμένω..

Μαρία: Εμείς..

Γιάννης: (*Επιτιμητικά*)Μαράκι..(*στον Άρη*): Το κίνημα.

Μάρκος: Ο λαός..

Κώστας: Η αριστερά..

Κάσυ: I don't understand.

Κώστας: Στην Ελλάδα..Το κεφάλαιο…

Μάρκος: Παγκόσμια..Ο ιμπεριαλισμός..

Γιάννης: Παντού μας πήραν φαλάγγι.

Κώστας: Έχουμε υποστεί ήττα..

Μάρκος: Είμαστε λίγοι..

Γιάννης: Μας βαράνε..

Κάσυ: What?

(*Όλοι μαζί*): Σε χρειαζόμαστε.

Μαρία: Σε έχουμε ανάγκη.

Κάσυ: What a fuck (*Καταρρέει σε μια καρέκλα).*

(*Μπαίνει η ξανθιά. Πηγαίνει προς τον Άρη, του χαϊδεύει το μάγουλο και του κλείνει πονηρά το μάτι).*

Ξανθιά: Excuse me Aris I forgot (*σέρνει την φωνή*) something.(*Κατευθύνεται στο εσωτερικό).*

(*Ο Άρης πηγαίνει με αργά βήματα στο μπαρ, πίνει μια μεγάλη γουλιά ουίσκι, γυρνάει, τους κοιτάει και ρεύεται απανωτά, ηχηρά*).

Σκηνή Ε

(*Την ίδια μέρα, αργά το βράδυ. Ο Κώστας, ο Μάρκος, ο Γιάννης και η Μαρία κάθονται σε ένα τραπέζι μπροστά. Ποτήρια άδεια, το μπουκάλι κρασί άδειο, ένα μισοτελειωμένο μπουκάλι ουίσκι. Ο Κώστας έχει μπροστά του ένα πάκο χαρτιά και γράφει και σβήνει μανιωδώς. Όλοι οι υπόλοιποι χυμένοι στις καρέκλες, κοιτούν μπροστά. Σιωπή, κούραση, παραίτηση. Μόνον το γρατζούνισμα απ το στυλό του Κώστα. Η Κάσυ λαγοκοιμάται σε ένα σκαμπό του μπαρ, με το κεφάλι της στην ράμπα).*

Κώστας: (*Γράφει, σηκώνει που και που το κεφάλι, μουρμουρίζει ακατάληπτα, με έντονες χειρονομίες. Ξαφνικά ακουμπάει το στυλό απότομα κάτω, τσαλακώνει το χαρτί που έγραφε και το πετάει*) Γαμώτο! (*Μέσα απ τα δόντια*): Αυτό δεν πιάνεται από πουθενά.

Γιάννης: Τί έγινε ρε φιλαράκο; Δε μας βγαίνουν τα ισοζύγια; Τί δώσαμε, τί πήραμε, *(σκύβει μπροστά και τον κοιτάει)* τί πουλήσαμε;

Κώστας: (*Πετάει την καρέκλα, σηκώνεται*) Άκου να σου πω κωλόπαιδο..

Μαρία: (*Πετάγεται, κρατάει τον Γιάννη*) Γιάννη, όχι πάλι..Φτάνει..Δεν τον βλέπεις;

Γιάννης: Άσε με ρε Μαράκι. Χάρη στο μαλάκα..

Μάρκος: (*Μαλακά, κουρασμένα*) Άσ' τονα ρε φίλε. Καλά σου λέει, δεν τον βλέπεις; Τραβάει κι αυτός τον σταυρό του. Ηρέμησε, κάτσε πιες ένα ποτηράκι, να δούμε τι σκατά θα κάνουμε.

Γιάννης: (*Αναμετριούνται με το βλέμμα με τον Κώστα. Κάθεται*) Έχε χάρη που..

Κώστας: (*Κάθεται κι αυτός. Μέσα απ τα δόντια*) Ας το διάολο.. Κωλοπαίδια.. Σηκώθηκαν τα πόδια να βαρέσουν το κεφάλι. (*Ξαναγυρνά στο γράψιμο με τον ίδιο ρυθμό).*

Μαρία: (*Σιγά στον Μάρκο, δείχνοντας με ένα νεύμα του κεφαλιού τον Κώστα*) Τι κάνει;

Μάρκος: Την αυτοκριτική του.

Μαρία: Γιατί;

Μάρκος: Να του τη δώσει γραπτά μπας και..

Μαρία: Του μίλησε;

Μάρκος: Ναι..

Γιάννης: (Γυρνάει) Και;

Μάρκος: Δε βλέπεις; …Τζίφος.

Μαρία: Εσύ του μίλησες;

Μάρκος: Ναι.

Γιάννης: Και;

Μάρκος: (*Κάνει μια κίνηση απελπισίας*).

***Μαρία*:** Τζίφος κι εσύ.

Μάρκος: (*Χαμηλά*) Εσείς;

Μαρία: Μας κοίταξε μ' αυτά τα μάτια..

Μάρκος: (*Σκύβει προς το μέρος τους. Όλο αγωνία*) Και;

Γιάννης: (*Μιμείται το ρέψιμο του Άρη*).

Μαρία: Τζίφος κι εμείς.

Γιάννης: Νούλα. Στο κενό.

Κώστας: (*Σηκώνει πάλι το κεφάλι, σχηματίζει άηχες λέξεις με το στόμα, σκύβει να γράψει)* Ούτε αυτό! Τους τα 'λεγα τότε. Να πεις δεν τα 'λεγα; (*Σκύβει να γράψει, το κοιτάει, το μουντζουρώνει βίαια):* Όχι, ρε γαμώτο. (Σκίζει το χαρτί και το πατάει): Δε στέκει. Δε γίνεται! (*Ρίχνει το κεφάλι απελπισμένος στο τραπέζι*).

Γιάννης: (*Ειρωνικά*) Έτσι είναι ρε σύντροφε! Δε γίνεται. Που το βρήκατε γραμμένο ότι γίνεται; Δε χωράν δεκαπέντε καρπούζια σε μια μασχάλη.. Εμ αστική δημοκρατία, εμ επανάσταση, εμ Ευρώπη..

Κώστας: (*Σηκώνεται αργά, απειλητικά*) Κωλοανάρχα… Κριτική του κώλου… Λίγα τα ψωμιά σου…

Γιάννης: (*Σηκώνεται κι αυτός αργά. Αναμετριούνται*) Χάρη σε σας ρε… Ήρθαμε εδώ και τρώμε τα μούτρα μας…. Εσείς καταστρέψατε τα πάντα…

Μαρία: Γιάννη σε παρακαλώ… Κοίτα τον… Άσπρισε ολόκληρος… Δεν τον λυπάσαι..Σε παρακαλώ..

Γιάννης: (Της σπρώχνει το χέρι) Άσε με ρε Μαρία κι εσύ με τα συναισθηματικά σου..

Μάρκος: (*Αυστηρά στον Γιάννη. Επιβάλλεται*) Κάτσε κάτω. (*Στον Κώστα τρυφερά):* Έλα ρε Κωστάκη, κάλμα, κάλμα. Ηρέμησε τώρα, όλα καλά, ε συντροφάκο;

Γιάννης: Συντροφάκο;

Μάρκος: Ναι ρε, φάγαμε τα νιάτα μας σ' αυτά. Άσχετα που αυτοί μετά λοξοδρόμησαν. Ξέρεις πόσοι αγώνες εκεί που υπήρχε νέκρα, νέκρα να βρωμάει, κι όλοι ήταν στα σπίτια τους, με την τηλεόραση ανοιχτή και τα πόδια στον καναπέ, να μετράν τάλαρα, θέσεις και τις διακοπές το καλοκαίρι; Κι εμείς εκεί. Λίγοι; Λίγοι. Οι ίδιοι κι οι ίδιοι. Συνελεύσεις, συλλογικότητες, τρώγαμε τα μουστάκια μας, αλλά στον δρόμο μαζί..

Κώστας: Και χώρια..

Μάρκος: Και χώρια ρε Κώστα. Άμα το θες και χώρια. Κάλμα λίγο. Αλλά ήμασταν εκεί. Στο δρόμο. Λίγοι, κλεισμένοι, γραφικοί. Ναι. Για τον ξένο, τον πρόσφυγα, τον αδύναμο…

Μαρία: Τη γυναίκα..

Γιάννης: Ρε Μαράκι..

Κώστας: Άσ' τηνα ρε μια φορά να μιλήσει. Την έφαγες..

Μάρκος: Τη γυναίκα ρε Μαράκι. Και τη γυναίκα…

Γιάννης: Και;

Μάρκος: Τι και ρε Γιάννη; Μετά ήρθε. Εκεί δεν ήσασταν κι εσείς; Μαζί δεν ήμασταν; Ήρθε σαν ποτάμι. Τα πήρε όλα και τα 'πνιξε. Βούλιαξαν καναπέδες, σαλόνια, τηλεοράσεις… Τα πήρε το νερό και τα σήκωσε, να σούρνονται, να πνίγονται έξω απ' τα σπίτια. Να χτυπούν, να βροντάν στα ντουβάρια, να τα γκρεμίσουν. Και βγήκε ο κόσμος, κυνηγημένος, να πάρει ανάσα, να μην του πλακώσει το νερό τα πνευμόνια. Και γίναμε πολλοί. Και είπαμε ότι είμαστε πολλοί. Και μες την απελπισία, είπαμε, έρχεται η ελπίδα..

Κώστας: Η ελπίδα..Ένας άλλος κόσμος

Γιάννης: Ένας άλλος κόσμος…(*Στον Κώστα*): Τον φάγατε ρε..(*Στον Μάρκο*): Κι εσείς ρε έχετε ευθύνη..Τον πνίξατε όλοι πριν να γεννηθεί. Κι εμείς τί φταίμε; Γαμώτο!

Μαρία: Μπροστά στα μάτια μας…. Να χάνεται… Σα μωρό..(*ψιθυριστά*) Γαμώτο!

Κώστας: (*Ήρεμα*) Τον πνίξαμε.. Μπορεί..(*Στον εαυτό του*): Τους τα 'λεγα..(*Συνεχίζει στον εαυτό του αλλά απευθύνεται και στους άλλους*): Αλλά δε γινόταν κι αλλιώς..

Μάρκος: Ίσως δεν γινόταν….

Μαρία: Μπορεί και να μην γίνεται…

Γιάννης: Σταματήστε ρε παιδιά. Όχι άλλη ήττα.

Μάρκος: Όλο ήττες..

Κώστας: Το σύστημα έχει πολλά πλοκάμια..Σαν την Λερναία Ύδρα..

Γιάννης: Άμα το τρέφεις..

Μάρκος: Κόφτο! Το σύστημα φταίει. Μας καταπίνει..

Μαρία: (*Απαλά, σιγά*) Κι εμείς;

Γιάννης: Το σύστημα! Το γαμημένο, το κωλοσύστημα. Εκεί είναι απέναντι. Θα το σκίσουμε. Μην το βάζετε κάτω ρε! Εδώ είμαστε και θα δείτε! Θα του τη φέρουμε, αυτή τη φορά. Όσοι μείναμε καθαροί..(*Σηκώνεται και αρχίζει να τραγουδάει):* Stamattina…Oh! Bella ciao...

Κώστας: (*Πετάγεται, τραγουδάει*) Πάλης ξεκίνημα…

(*Αναμετριούνται με το τραγούδι. Ο ένας προσπαθεί να σκεπάσει τον άλλον).*

Μαρία: (*Με αγωνία*) Μάρκο;

Κάσυ: (Από τις φωνές, ξυπνάει, πετάγεται) What a fuck!

(*Ο Μάρκος μπαίνει ανάμεσα και αρχίζει σιγά/σιγά να τραγουδάει*): Βροντάει ο Όλυμπος, αστράφτει η Γκιώνα..(*Οι άλλοι χαμηλώνουν και αρχίζουν να συντονίζονται μαζί του. Στο τέλος τραγουδούν όλοι μαζί, αγκαλιασμένοι*): Στ' άρματα, στ' άρματα, εμπρός στον αγώνα…

(*Η Μαρία κοιτάει*).

Κάσυ: You are crazy. All!

(*Ακούγονται από μέσα ερωτικοί αναστεναγμοί. Η φωνή του Άρη μιμείται τον καλπασμό του αλόγου και μετά βγάζει στεναγμούς κορύφωσης στον ρυθμό του στ' άρματα. Παγώνουν, κοιτάζονται όλοι μεταξύ τους και ξεφουσκώνουν στις καρέκλες, ταυτόχρονα με την τελευταία οργασμική κραυγή του Άρη*).

ΣΤ σκηνή

Μάρκος: (*Σηκώνεται απότομα από την καρέκλα, τρέχει στον τοίχο και αρχίζει να χτυπάει το κεφάλι του*) Αάαάα! Όχι! Όχι!

Κώστας: (*Τρέχει κοντά του*) Ρε Μάρκο! Ρε Μάρκο! Όχι κι εσύ. Μη ρε!

Γιάννης: (*Πηγαίνει κι αυτός κοντά του*) Ρε σύντροφε. Στάνιαρε ρε! Στάνιαρε!

Μαρία: (*Πηγαίνει κοντά και του πιάνει απαλά το μέτωπο*) Μάρκο...

Κάσυ: (*Τρέχει κοντά*) What happened? Do you need some water?

Γιάννης: Άσε μας κι εσύ ρε κοπέλα μου. Άσε μας στα δικά μας. Όλο μέσα στα πόδια μας μπλέκεσαι.

Μαρία: Γιάννη..

Κώστας: Τίποτα κορίτσι μου. Τίποτα. Αν χρειαστούμε κάτι θα σου πούμε. Δε βλέπεις εμείς έχουμε τα δικά μας.

Γιάννης: Από άλλο ανέκδοτο... You understand?

Κάσυ: You are crazy.

Μάρκος: (Μαλακά) Ευχαριστώ.

Κάσυ*: (Του πιάνει μαλακά το μέτωπο, εκεί που έχει κοκκινίσει)* Never mind.

(Πηγαίνει και βάζει ένα ποτήρι νερό. Όπως το φέρνει σπρώχνει ελαφρά, αλλά προκλητικά το Γιάννη.)

Κάσυ:*(Στο Γιάννη*) Excuse me.

Κώστας: Ευχαριστούμε (*Παίρνει το ποτήρι και το δίνει στον Μάρκο*).

Γιάννης: (*στην Κάσυ***)** Συγγνώμη...

Κάσυ: Ok. No problem. To problem είναι ότι δεν καταλαβαίνω. That's it.

Γιάννης: Ok. I am sorry again. Άσε με να σου εξηγήσω. Να ξέρεις...Πως σε λένε είπαμε;

Κασυ: (*Με προφορά*) Κέισυ

Γιάννης: Κέι...(*Δυσκολεύεται*).

Κάσυ: (*Συλλαβίζοντας*) Κωνσταντία. Απ τον παππού. Αλλά δεν υπάρχει έτσι. Κάνεις δεν το λέει. Fuck it! It's along story. Here only Kasy. Εγώ το βρήκα για να μην είμαι ξένη.

Γιάννης: Kasy λοιπόν. Ξέρεις Kasy εμείς είμαστε εδώ γιατί...γιατί...έχουμε όραμα.

Κάσυ: Yes Vision I Known that.

Γιάννης: Γιατί θέλουμε να αλλάξουμε τον κόσμο. Γιατί αυτός ο κόσμος δεν μας χωράει όλους. Γιατί δεν έχει διέξοδο για όλους. Μας πνίγει. Ειδικά εμάς τους νέους. Οι αυταρχικοί θεσμοί. Η οικογένεια, το σχολείο, το κράτος..

Κάσυ: Yes.Η οικογένεια.

Γιάννης: Μπράβο! Καταλαβαίνεις λοιπόν. Εμείς, λοιπόν, θέλουμε...

Κάσυ: Εγώ θέλω να πάω στο New York.

Γιάννης: Τί;

Κάσυ: Να φύγω από 'δω που με πνίγει. Μη γίνω σα τη μάνα. Να έχω φώτα, money, fame.

Γιάννης: Άκου Κάσυ είναι πολύ σημαντικό που έρχεσαι σε σύγκρουση με το γονεϊκό πρότυπο αλλά...

Μάρκος: Ασ' τηνα ρε...

Γιάννης: Ε;

Μάρκος: Μπορεί και να 'χει δίκιο. Και 'μεις τι καταλάβαμε. Δε βλέπεις; Μια ζωή στο περιθώριο και σκατά. Μπορεί να 'ταν όλα λάθος. Δεν ξέρω άμα αλλάζει ο κόσμος. Δεν ξέρω άμα θέλει ν' αλλάξει. Κάτι, κάτι γαμημένο πάντα πάει λάθος. Δεν ξέρω..(*Παύση*), (*Ξέσπασμα*): Γαμώ τα χρόνια μου! Γαμώ !

Μαρία: Μάρκο μου δεν είναι έτσι..Εμείς εσάς βλέπαμε...Εσάς ακολουθήσαμε...

Μάρκος: Και τί κάναμε ρε Μαράκι; Κλεισμένοι στα καταγώγια σα μούμιες, μόνο και μόνο για να υπάρχουμε. Λάθος...Κάτι γίνεται λάθος..

Κώστας: Όχι ρε μαλάκα. Άκου τι σου 'πε η κοπέλα. Ο ένας ανοίγει δρόμο και ακολουθεί μετά ο άλλος.

Μάρκος: Ποιος άλλος; (*Δείχνει το Γιάννη*): Αυτός; Βλέπεις; Ακούς; Τον ακούς πως μιλάει; Σαν να 'χει καταπιεί την κασέτα. Χειρότερα κι από... Άσε με ρε Κώστα..Λάθος...Κάτι πάει λάθος..

Κώστας: Μα..

(*Ακούγεται από μέσα ρέψιμο και βαθύ ροχαλητό*)

Μάρκος: (*Ξαναξεσπάει*) Γαμώ τα χρόνια μου! Γαμώ!

(*Παύση. Ο Μάρκος κουνιέται πάνω, κάτω επαναλαμβάνοντας ψιθυριστά την προηγούμενη ατάκα*).

Κώστας: (*Τον κοιτάει, μονολογεί*) Καλά μου τα 'παν αυτοί. Τόσα χρόνια κάτι ξέρουν.

Γιάννης: Ποιοί αυτοί;

Κώστας: (*Αμυδρά συνωμοτικά*) Το κόμμα.

Μάρκος: (*Σταματάει*) Πήγες; Τους το 'πες;

Κώστας: Ναι ρε! Δεν μπόρεσα να μην τους το πω. Στο κάτω, κάτω δικός τους ήτανε. Από 'κει ξεκίνησε.. Όλοι από κει...

Μάρκος: Και;

Γιάννης: Γιατί δεν είναι εδώ;

Κώστας: (*Απαγγέλει*) Μη μας ζαλίζεις. Άσ' τον εκεί που βρίσκεται. Καλύτερα νεκρός.(*Παύση*): Κάτι ξέρουν παραπάνω..

Γιάννης: Εμ! Δηλωσίας.

Μάρκος: Πώς το 'χανε πει τότε; Έχει μια ροπή στην αλητεία..

Κώστας: Και πόσα κατακάθια είχε μαζέψει...Μη κοιτάς που με τα χρόνια σβήστηκαν .Αν δεν ήταν κι ο ίδιος...

Γιάννης: Και παπάδες...Αλλά τι να πεις...

Μάρκος: Ρε μαλάκες..Ντροπή!

Κώστας: Τί ντροπή ρε; Εσύ δεν ακούς και δεν βλέπεις. Πάντα τυφλός και κολλημένος εκεί στ' αγάλματα και μετά αναρωτιέσαι τι πάει λάθος και χτυπιέσαι μοναχός σου.

Μάρκος: Έχεις δίκιο. (*Παύση):* Κάτι ξέρουν αυτοί. Κάτι παραπάνω. Στο τέλος, γαμώτο, πάντα έχουν δίκιο. Πώς το 'πανε ρε Κώστα;

Κώστας: Καλύτερα νεκρός.

Γιάννης: (*Επαναλαμβάνει δυναμικά*)Καλύτερα νεκρός.

Μάρκος: (*Σαν να προσπαθεί να το πιστέψει*) Καλύτερα νεκρός.

Μαρία: Έχω μια ιδέα.

Κάσυ: What a fuck!

Ζ σκηνή

(*Πολύ αργά τη νύχτα. Σχεδόν ξημέρωμα. Η Μαρία μπροστά στο τραπεζάκι, ο Άρης στο σκοτάδι του μπαρ, πίνει αμίλητος ένα ποτό. Η Μαρία κοιτάει μπροστά, στριφογυρίζει αμήχανα τα δάχτυλα. Ρίχνει κλεφτά τα μάτια της προς την πλευρά του Άρη και μετά τα ξανατραβά πίσω. Παίρνει βαθιές ανάσες. Ο Άρης βγαίνει από την σκιά και την πλησιάζει αθόρυβα. Στέκεται από πάνω της*).

Άρης: (*Τραβά την καρέκλα. Μαλακά*) Μπορώ;

Μαρία: (*Πετάγεται, τρομάζει*) Ναι, ναι. Ευχαρίστως.

Άρης: (*Κάθεται*) Μόνη.

Μαρία: Ε;

Άρης: Σε άφησαν μόνη ε;

Μαρία: Ε; Ναι.

Άρης: (*Μειδιά περίεργα*) Μάλιστα. Και που είναι τώρα;

(*Ακούγονται φωνές από εσωτερικό χώρο. Μάρκος: Ο ιμπεριαλισμός...Κώστας: Ρε μαλάκα ξεκόλλα. Δεν κολλάει παντού. Ξέμεινες στο '80. Ο καπιταλισμός! Και βγάλε το «άνθρωποι του αγώνα». Συμπολίτες! Συμπεριληπτικό είπαμε. Γιάννης; Καταστολή, αυταρχισμός Να τονιστούνε! Μάρκος: Οκ Πάμε ξανά. Ήρεμα, ήρεμα. Οι φωνές καταλαγιάζουν, χαρτιά που σκίζονται, ηρεμούν σε σιγοψιθύρισμα, που μένει χαλί σε όλη τη σκηνή*)

Μαρία: (*Δείχνει αόριστα*).

Άρης: Κάνουν τη σοβαρή δουλειά (*μειδιά πάλι περίεργα*).

Μαρία: Ε;

Άρης: Μου τα 'πε η Κάσυ.

Μαρία: Ε;

Άρης: Τα ξέρω όλα.

Μαρία: (*Αμήχανη σιωπή*).

Άρης: (*Απαγγέλει. Προσπαθεί να το μεταφέρει με ακρίβεια. Ξερά, χωρίς κανένα συναισθηματισμό και κριτική στάση*) Έτσι όπως είναι δημιουργεί πρόβλημα. Το όραμα της αριστεράς φυτοζωεί. Το κίνημα παραπαίει. Θα του δώσει μια τελευταία σπρωξιά και θα το πάει στον πάτο. Μια ακόμη διάψευση. Μια ακόμη χαμένη ευκαιρία. Αν, όμως, αυτοκτονήσει και αφήσει ένα κείμενο, παρακαταθήκη, που μιλάει για τα ιδανικά, για τον καινούργιο κόσμο που γεννιέται μέσα στο ζόφο... Ούτως ή άλλως μια χαμένη ζωή...

Μαρία: *(Ψιθυρίζει στον ίδιο τόνο*) Καλύτερα νεκρός.

Άρης: (*Στον ίδιο τόνο*) Τα αγάλματα δεν πρέπει να γίνονται συντρίμμια.

Μαρία: (*Χαμηλά, ελαφρά αμυντικά*) Έτσι ακριβώς. Αυτά είπα.

(Παύση).

Άρης: Είναι έξυπνη.

Μαρία: Ποιά;

Άρης: Η Κάσυ.

(Παύση).

Μαρία: Και σ' αγαπάει..

Άρης: Και αγαπάει...

Μαρία: Αλλά...

Άρης: Μια ακόμη χαμένη ζωή...

(*Παύση. Κοιτούν και οι δύο μπροστά*).

Άρης: (*Πίνει μια γουλιά απ το ποτό του*) Έτσι όπως είναι δεν χωράει πουθενά.

Μαρία: (*Στρέφει το βλέμμα. Τον κοιτάει*).

Άρης: (*Μπροστά. Πίνει ακόμη μια γουλιά*) Δέχομαι.

(*Η Μαρία τον κοιτάει έντονα. Ο Άρης γυρίζει και την κοιτάει κι αυτός. Χρόνος κενός. Η Μαρία απλώνει τα χέρια απαλά και του ισιώνει τα φρύδια, ανεβάζοντας τα προς τα πάνω*)

Μαρία : Ήτανε λυπημένο..

(Παύση. Κοιτιούνται).

Άρης: (*Γυρνά απότομα μπροστά*) Κόφτο!

Μαρία: (*Μαλακά)* Ξέρεις...

Άρης: Είπα δέχομαι. Κόψτο τώρα!

Μαρία: (*Λίγο πιο έντονα*) Ξέρεις….

Άρης: (*Τη διακόπτει*) Δεν ξέρω τίποτα κορίτσι μου. Δεν το βλέπεις; (*ρεύεται επιδεικτικά):* Είμαι καρφωμένος εδώ, δεν ξέρω και 'γω από πότε και γιατί, να πρέπει να δίνω, χωρίς να ξέρω τι, λίγος γι' αυτό που μου ζητάτε.. ΟΧΙ! Δεν ξέρω. Δεν θέλω να ξέρω τίποτα. ΟΧΙ!

Μαρία: ΟΧΙ! Θα μ' ακούσεις! Εσύ πρέπει να μ' ακούσεις! (*Οι φωνές από μέσα δυναμώνουν):* Κάποιος πρέπει να μ' ακούσει. (Χαμηλά) …Θέλω να μ' ακούσει.

(Ο Άρης γυρνάει την κοιτάει έντονα. Η Μαρία δεν αποστρέφει το βλέμμα. Κοιτιούνται. Μεγάλη παύση. Με ένα αδιόρατο νεύμα του Άρη, η Μαρία ξεκινάει. Η βλεμματική επαφή παραμένει καθ' όλη τη διάρκεια της σκηνής)

Μαρία: Ξέρεις ...Ξέρεις είναι αυτό που μεγαλώνεις και ξέρεις βαθιά μέσα σου ότι κάτι πάει στραβά. Ότι όλα είναι λάθος. Ότι δε σε χωράει και πνίγεσαι. Ότι δε φταίει κανένας και όλα φταίνε. Ότι ο δρόμος δεν είναι δρόμος. Είναι, είναι...

Άρης: (*Χαμηλά, σα να το ανακαλύπτει εκείνη τη στιγμή*)Αγκύλη.

Μαρία: Είναι φράχτης! Και εσύ πρέπει να μείνεις εκεί, με λειψές, βαριές ρίζες κι όσο κι αν φουντώσεις θα σε κλαδέψουν, θα σε σπάσουν για να χωράς, να χωράς στο παρτέρι. Είναι που η ζωή δεν είναι...δεν είναι..

Άρης: (*Στον ίδιο τόνο*)πια ζωή..

Μαρία: Ναι! Και ξαφνικά...

Άρης: Και ξαφνικά..

Μαρία: Και ξαφνικά καταλαβαίνεις ότι δεν είσαι μόνος. Ότι είναι κι άλλοι σαν κι εσένα. . Που θέλουν ν' απλώσουν, ν' αγκαλιάσουν, να σπάσουν τα παρτέρια, να φουντώσουν, ν' ανθίσουν, όπως θέλουν, όσο μπορούν. Μαζί, μαζί, να γίνει ένα δάσος, να τους χωράει όλους, να μας χωράει όλους. Και...

Άρης: Και;

Μαρία: Και μετά μαθαίνεις ότι έγινε, ότι κάποτε έχει γίνει, ότι έγινε και ξανάγινε, κι ας μην κράτησε, κι ας μην κρατούσε, κι ας ήταν λάμψη, κι ας ήταν αστραπή, κι ας κάηκαν μετά. Υπήρξε...

Άρης: Υπήρξε...Κι ας ήταν μια στιγμή...

Μαρία: Κι αρχίζεις και παλεύεις. Μέσα σ αυτό και κόντρα σ αυτό που ζεις. Και είναι μεγάλο και σε καταπίνει. Και συ μικραίνεις, φτηναίνεις...

(*Ακούγονται πιο δυνατά οι φωνές από μέσα*).

Μαρία: Έτσι.

Άρης: Έτσι.

Μαρία: Και η λάμψη θολώνει...Γίνεται σιωπή, θολό κερί...Αλλά είναι εκεί. Δεν είναι;

Άρης: (*Πίνει μια γουλιά*) Δεν ξέρω...Δεν ξέρω πια..

Μαρία: Όχι! Δεν γίνεται! Δεν μπορεί εσύ να το λες αυτό. Το κάνατε. Το έκανες κόντρα σε όλα, κόντρα σε όλους, κόντρα ακόμα και σ' αυτούς (*δείχνει μέσα*): Πήρατε τα άλογα και καλπάσατε. Στα βουνά. Σε έναν άλλο αέρα. Και οι άνθρωποι άνθισαν, βγήκαν απ' το καβούκι, ψήλωσαν, πάτησαν γερά, κοίταξαν ουρανό. Για μια φορά...

Άρης: Αίμα, πολύ αίμα.

Μαρία: Δε γίνεται αλλιώς.

Άρης: (*Με ένα ανεπαίσθητο ερωτηματικό*) Δεν γίνεται αλλιώς..(*Παύση*): Το αίμα το κουβαλάς. (*Πίνει μια γουλιά ποτό*): Πικρίζει το στόμα. Μένει μέσα και σαπίζει. Σφραγίδα. Σαπίζεις κι εσύ. Είναι άγριο. Πονάει. Πονάς κι εσύ. Το αίμα και η ήττα. Το γκρέμισμα. Να το βλέπεις να 'ρχεται και να μην μπορείς να κάνεις τίποτα. Να χτυπιέσαι, να φωνάζεις αλλά τίποτα. Τα μάτια των ανθρώπων να καρφώνονται πάνω σου ορθάνοιχτα, γεμάτα ουρανό και να ξέρεις, να βλέπεις τη λάσπη να 'ρχεται, να τους πλακώνει, κι αυτοί να μικραίνουν, να γίνονται ερπετά, σκουλήκια, να σέρνονται στο αίμα και στη λάσπη.

Μαρία: Καλπάσατε με τα άλογα.

Άρης: Καλπάσαμε με τα άλογα.....Κόλλησα εδώ με το αίμα και την ήττα, ζυμωμένα σκατά, να βουλιάζουν τα πόδια και η ανάσα. Να μην μπορώ να πεθάνω και να ξεψυχάω κάθε μέρα. Να μην περνάει ο χρόνος από πάνω, μεσ' το σκοτάδι, μέσα σ αυτόν εδώ τον τάφο. Κι αν βγω έξω, στον ήλιο, στο φως, να ξέρω πως θα λιώσω μεμιάς, σα να μην υπήρξαμε ποτέ. Εδώ μ' άφησαν, δεν ξέρω πως, δεν ξέρω γιατί, δεν θυμάμαι, για μια ελπίδα...για ένα νήμα χωρίς άκρη, που δεν έχει που να δεθεί.

Μαρία: (*Με πείσμα*) Καλπάσατε με τ' άλογα.

Άρης: (*Σηκώνεται, πηγαίνει πίσω από το μπαρ, παίρνει τη θολή φωτογραφία με το άλογο, φυσάει την σκόνη, την βγάζει από την κορνίζα. Γυρίζει, κάθεται στην καρέκλα, την κοιτάει, αρχίζει να την ακουμπάει με τις άκρες των δαχτύλων, σαν τυφλός που προσπαθεί να αποτυπώσει με την αφή*): Καλπάσαμε με τα άλογα... Δεν χώραγα και άνοιξε. Δεν χωράγαμε και άνοιξε. Βαθιά ανάσα. Για μια στιγμή.

Μαρία: Έστω για μια στιγμή.

Άρης: Και μετά πόνος. Να σου πριονίζει τα κόκκαλα. Και εσύ να ζεις με αυτό το σώμα που άπλωσε ολόκληρο για μια στιγμή.

Μαρία: Φθάνει μια στιγμή.

Άρης: (*Την κοιτάει*) Μπορεί...(*Παύση):* Ας τελειώνει λοιπόν. Ίσως είναι καλύτερα έτσι. (*Παύση*): Πότε;

Μαρία: Αύριο.

Άρης: Αύριο.(*Παύση. Την κοιτάει*): Μπορώ;

(*Η Μαρία γνέφει καταφατικά. Ο Άρης βάζει το κεφάλι στα γόνατά της, κρατάει την φωτογραφία στα χέρια, την τσαλακώνει. Η Μαρία του χαϊδεύει τα μαλλιά. Αρχίζει να τραγουδάει απαλά του Μικρού Χωριού. Ο Άρης κλείνει τα μάτια. Χαλαρώνει. Του πέφτει η φωτογραφία από τα χέρια. Μπαίνει η Κάσυ, τους κοιτάει, πλησιάζει. Ξημερώνει.*)

Μαρία: Σςς. Κοιμάται.

Άρης: *(Σιγομουρμουρίζει μέσα στον ύπνο) Τα* αγάλματα…

Κάσυ: Πονάει.

Μαρία: Είναι άνθρωπος.

(*Συνεννοούνται με τα μάτια. Η Κάσυ φεύγει. Η Μαρία σκύβει, παίρνει την φωτογραφία, την ισιώνει Την ψηλαφεί με τις άκρες των δαχτύλων, όπως προηγούμενα ο Άρης).*

Μαρία: Καλπάζουν με τα άλογα...

(*Αφήνει τη φωτογραφία. Μαζεύει μαλακά τα μαλλιά του κοιμισμένου Άρη, τον κοιτάει, του ισιώνει τα φρύδια. Ψιθυρίζει*).

Μαρία: Τα αγάλματα δε μένουν εκεί, πέφτουν, γίνονται συντρίμμια και μετά....ανασαίνουν βαθιά. Τα αγάλματα.....Είμαστε εμείς.

(*Ξημέρωσε*).

Η σκηνή

(*Την επόμενη αργά το απόγευμα. Το μπαρ φωτεινό. Έχει ανοίξει το παράθυρο. Η σκόνη ίπταται. Κάτω τσαλακωμένα χαρτιά. Ο Κώστας μαζεύει τα ποτήρια. Ο Γιάννης τα χαρτιά. Ο Μάρκος κρατάει ένα χαρτί στο χέρι και το διαβάζει ψιθυριστά*).

Κώστας: Έλα ρε μαλάκα λίγο να βοηθήσεις. Σε λίγο θα 'ρθουν. Ασ' το πια. Όλη τη νύχτα το λιώσαμε. Μια ώρα για το κόμμα και την τελεία παλεύαμε. Μου βγάλατε την ψυχή.

Γιάννης: Είπαμε να το διαβάσουμε και οι τρεις. Ο καθένας από μια παράγραφο...Δεν πιστεύω να άλλαξε τίποτα.

Μάρκος: Όχι ρε Γιαννάκη. Τη σειρά κοιτάω.

Κώστας: Ασ' το ρε. Έφυγε με το δελτίο τύπου. Πάει πια. Ό, τι έγινε, έγινε.

Μάρκος: Σ' αυτούς το 'στειλες;

Γιάννης: Σε ποιούς;

Κώστας: (*Στο Γιάννη*) Στο κόμμα ρε! (*Στο Μάρκο*): Ναι.

Μάρκος: Και τί είπανε;

Κώστας: Θα το διαψεύσουν.

Γιάννης: Να παν να γαμηθούν.

Μάρκος: Σκάσε ρε! Λίγος σεβασμός! Ό,τι και να κάνανε, φάγανε τα νιάτα τους..

Κώστας: Μην αρχίζουμε πάλι. Να τελειώσει αυτό με το καλό και τα ξαναπιάνουμε. Δε χανόμαστε. Αυτό είναι βέβαιο. Όρεξη να 'χετε και να 'χουμε.

Γιάννης: Σε πόση ώρα;

Μάρκος: Ξέρω 'γω; Τί ώρα είπε το Μαράκι;

Κώστας: Οκτώ παρά τέταρτο ρε παιδιά. Να 'ναι συμβολικό δεν είπαμε;

Μάρκος: (Κοιτάει το ρολόι του τοίχου) Έφθασε!

Γιάννης: Όχι ρε μαλάκα! Είναι αυτό το γαμορόλογο που 'ναι κολλημένο εκεί από τη μέρα που ήλθαμε.

Κώστας: Λες;

Μάρκος: Ασ' τα αυτά τώρα. Τί τα ψάχνεις; Να τελειώνουμε και να αρχίσουμε τη δουλειά. Το κίνημα θα ξεσπάσει. Μας χρειάζεται.

Γιάννης: Ρε παιδιά...

Κώστας: Τί 'ναι ρε Γιαννάκη; Πάλι θα τσακωθούμε. Μας χρειάζεται και μας χρειάζεται όλους.

Γιάννης: Όχι αυτό. Αυτά είπαμε. Αυτά για μετά. Να, όπως και να 'ναι ..Δεν ξέρω...Ό, τι και να 'ναι...Είναι ένας άνθρωπος..Και σε λίγο...Και 'μεις..

Κώστας: Τί έγινε ρε; Σε κόλλησε συναισθηματισμούς η δικιά σου; Είδες όμως στα δύσκολα. Βράχος το Μαράκι. Μόνη της τα σχεδίασε και στο τσακ μπαμ τον κατάφερε.

Μάρκος: Γυναίκα βλέπεις...

Γιάννης: Κόφτε το.

Κώστας: Οκ. Δεν είπε και τίποτα. Απλώς ξέρουμε ότι έχει αδυναμία..

Γιάννης: Για άκου 'δω..

Μάρκος: Στοπ ρε Γιάννη. Σπαθί η συντρόφισσα. Τέλος. Όσο για το άλλο, μην το σκέφτεσαι. Είναι λυμένο. Ας φύγει κι ένας για το καλό του κινήματος. Τί αξία έχει μια ζωή μπροστά στο μέλλον;

Κώστας: Ούτως ή άλλως χαμένη ήτανε...

Γιάννης: Ναι, αλλά..

Κώστας: Τέλος Γιάννη. Έτσι είναι όπως τα λέει. Συγκεντρώσου! Έχουμε δουλειά εδώ. Σε λίγο θα ακουστεί...

(*Ακούγεται ήχος χλιμιντρίσματος και καλπασμός αλόγου).*

Μάρκος: Τι ήταν αυτό;

Κώστας: Ρε δεν το πιστεύω! Μέχρι τελευταία στιγμή ο άτιμος...Ο νους του στο..

Γιάννης: Μαρία!!

(*Μπαίνει η Κάσυ*)

Κάσυ: Hello everybody.

Κώστας: Τί έγινε; Τι ήταν αυτό;

Κάσυ: What?

Μάρκος: Αυτό καλή μου κοπέλα. Αυτό που ακούστηκε.

Κώστας: Έλα σε παρακαλώ, μη μας σκας.

Κάσθ: Α! Ο Άρης με τη Μαρία.

Γιάννης: (*Σπαραχτικά*) Μαράκι!

Κώστας: Σταμάτα ρε..

Μάρκος: Ο Άρης με τη Μαρία τι;

Κάσυ: Α! Φύγανε.

(*Όλοι μαζί*): Τί;

Κάσυ: Μακριά. Α! Let me think! Πώς το είπανε; (*Αργά):* Καλπάζουν με το άλογο. Για ν' ανασάνουν. Έστω για μια στιγμή.

(*Πέφτουν όλοι εμβρόντητοι στις καρέκλες. Η Κάσυ πηγαίνει και ανοίγει το ράδιο. Παράσιτα. Καθαρίζει ο ήχος. Ακούγεται μέσα από τα παράσιτα το τραγούδι των Social Waste* ***Του Άρη****)*

Κάσυ: Ουάου! Ξεκόλλησε.

(*Καθαρίζει στο ρεφρέν*

Κάπου στη Ρούμελη λένε πως ζεις ακόμα
με τον Κωστούλα, τον Μπελή και τον Τζαβέλλα.
Τ' ακούς; Ακόμα σε ζητάει τούτο το χώμα.
Γι' αυτό σου λέω, ανέβα στ' άλογο και έλα

Η Κάσυ αρχίζει να κουνιέται στο ρυθμό του)

Κάσυ: Yeah!! It got the rhythm!

(*Ξαναμπαίνουν παράσιτα. Η Κάσυ συνεχίζει στο ρυθμό. Οι άλλοι κουνιούνται σπασμωδικά, σαν νευρόσπαστα. Καθαρίζει ο ήχος στον τελευταίο στίχο.* "Αντίο, Καπετάνιε επαναστάτη, καλές εφόδους στην κοιλάδα της σιωπής"*. Ο ήχος σταματά απότομα. Οι άλλοι μένουν παγωμένοι, με το βλέμμα στο κενό. Η Κάσυ συνεχίζει ακάθεκτη στο ρυθμό)*

ΤΕΛΟΣ